

Tiszaeszlár, 1889. december 23. – Buffalo, USA, 1962. március 12.

Apja cseléd, majd béresgazda, később uradalmi alkalmazott, ispán volt. Fia középiskoláit Nyíregyházán és Sáropatakon végezte. Debrecenben és Budapesten hallgatott jogot, a fővárosban doktorált. 1913-ban önkéntesként vonult be a császári és királyi 65. gyalogezredhez. 1915-ben orosz hadifogságba esett. Hazatérve 1921 májusában szerelt le. 1923-ban egységes ügyvédi és bírói vizsgát tett. 1924-től Nyíregyházán ügyvédi magánpraxist folytatott, feleségével mezőcsáti birtokát bérbe adta. Politikai pályáját 1906-ban a Függetlenségi és 48-as Pártban kezdte. 1930-ban csatlakozott Bajcsy-Zsilinszky Endre Nemzeti Radikális Pártjához, amelynek országos pártigazgatója lett. 1935-ben indult a választásokon, de a vásárosnaményi kerületben alul maradt. Külső munkatársként rendszeresen írt az Előőrs, a Szabadság, majd a Független Magyarország című lapokba. 1936-ban – Bajcsy-Zsilinszkyvel együtt – csatlakozott a Független Kisgazdapárthoz. Tagja lett a párt országos nagyválasztmányának, irányította a tiszántúli szervezkedést. 1939-ben ismét indult a vásárosnaményi kerületben, de vereséget szenvedett. Ellenzéki politikai beállítottsága miatt több ízben indítottak ellene különböző indokokkal bünvádi eljárást. 1944. március 19-e után az ellenállási mozgalomban sajtóját terjesztette. 1944. október 31-e után a szovjet hatóságok Szabolcs vármegyében megbízták a főispáni teendők ideiglenes ellátásával. 1944. december 19-től 1945. május elejéig a Szabolcs Vármegyei Nemzeti Bizottság elnöke. 1944. december 19-én a megyei nemzeti bizottság alakuló ülésén választották az Ideiglenes Nemzetgyűlés képviselőjévé. 1945. január 4-től 1945. október 27-ig Szabolcs vármegye, 1945. január 27-től 1945. április végéig Szatmár vármegye főispánja volt. 1945. augusztus 11-től az FKGP Szabolcs vármegyei szervezetének elnöke; augusztus 20-tól az országos intézőbizottság tagja. 1945. november 4-től Szabolcs és Szatmár-Bereg vármegyei választókerületben nemzetgyűlési, majd országgyűlési képviselő. 1945 decemberétől 1946 márciusáig országos pártigazgató volt. 1946. február 23-tól 1946. november 20-ig a Jóvátételi Hivatal elnöki tisztét töltötte be, 1946. április 18-án államtitkári címet kapott. 1946. november 20-tól 1947. szeptember 24-ig közellátásügyi miniszter a Nagy Ferenc-, illetve a Dinnyés-kormányban. 1946–1947-ben a Fogyasztási Szövetkezetek Országos Központja igazgatósági tagja. A kisgazdapárt vezetésében 1947. június elején bekövetkezett baloldali fordulat után szembekerült a Dobi–Gyöngyösi-féle irányzattal, s a jobbszárny egyik vezetője lett. 1948. márciusa után visszavonult a politikai élettől, majd illegálisan Olaszországba távozott, amiért az FKGP Politikai Bizottsága 1948. április 15-i ülésén kizárta a pártból. 1948. november 17-én hivatalosan is megzűntették mandátumát. 1948. májusában az Egyesült államokba utazott. 1955 tavaszán tagja lett a Magyar Nemzeti Bizottmánynak, de az emigrációs politikában nem vett részt. Az 1950-es évek elején az Amerikai Magyarság szerkesztője volt, majd sokáig a lap résztulajdonosa volt.